

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΧΑΡΙΣΤΗ ράτσα τελοσπάντων οι βασιλείς κι' η γυναίκες! μουρούφιζε απογοητευμένος ο κοντόσταυλος Μονμορανού.

— Έξοχώτατε, τού είπε τότε ένας ύπηρετης, κάποιος άνθρωπος θέλει να σάς μιλήσει.

— Να πάει στο διάβολο! φώναξε ο κοντόσταυλος.

— Έξοχώτατε, ο άνθρωπος αυτός με παρακάλεσε να σάς πω πως ονομάζεται 'Αρνώ ντ' Τιλ.

— 'Αρνώ ντ' Τιλ! φώναξε ο 'Αννας Μονμορανού. Τότε τὸ πράγμα αλλάζει...

Φέρ' τον εδώ...

— Ο ύπηρετης υποκλίθηκε και βγήκε έξω.

— Αὐτός ο 'Αρνώ — σκέφτηκε ο κοντόσταυλος — είναι πανούργος και ἀλχηστής... 'Ω! αν μπορούσε να με βοηθήσει να εκδικηθώ τους ἐχθρούς μου...

Τὴν ἴδια στιγμή ο 'Αρνώ ντ' Τιλ μπήκε μέσα. 'Η χαρά του ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του.

— Νομίζα πως ήσουν αιχμάλωτος, εἶπε ο Μονμορανού.

— Ήμουν πράγματι, ἐξοχώτατε, όπως και σεις...

— Μά ξεφύγες, καθώς βλέπω!... Και τι θέλεις τώρα από μένα;

— Χρήματα, ἐξοχώτατε! ἀποκριθίμε με θρασύτητα ο 'Αρνώ ντ' Τιλ, γιατί δὲν έχω πεντάρα...

— Και για ποῦ λόγο να σὸ δώσω χρήματα; ρώτησε ο κοντόσταυλος.

— Μὰ για να με πληρώσετε, ἐξοχώτατε...

— Να σὸ πληρώσω; Γιατί;

— Για τὰ νέα που σὰς φέρνω,

— 'Ας ἀκούσουμε πρώτα τὰ νέα σου!...

— 'Οχι! Προτιμώτερο εἶναι νὰ δοῦμε πρώτα τὰ σκουδάρια σας! εἶπε ο 'Αρνώ με θρασύτητα.

— 'Αθλίε! οὐρλιάζε ο Μονμορανού. Θὰ διατάξω νὰ σὸ κρεμάσουν...

— 'Εξ ἄλλου, τί μ' ενδιαφέρουν πεντά τὰ νέα σου;...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

— 'Οὐδὲν!...

οὐτόν νὰ τὴν παντρευτῇ ὁ γιὸς σας Φραγκίσκος. Κραθῶς φαίνεται, ἡ δυὸ αὐτὲς ὑπηρεσίαι μου εἶναι τεράστιες. 'Εσεῖς λοιπόν, ἐξοχώτατε, τί θὰ κάνετε γιὰ μένα;

— Τί ζητᾷς; ρώτησε ὁ κοντόσταυλος.

— 'Εν πρώτοις νὰ μοῦ ἐξοφλήσετε χωρὶς παζάρια τὸν λογαριασμό τῶν ἐξόδων που ἔκανα ὡς τώρα...

— Καλὰ, εἶπε ὁ Μονμορανού.

— Τὸ ἤξερα ὅτι θὰ συμφωνήσατε, ἐξοχώτατε... Μὰ τὸ χροσάφι δὲν εἶναι τὸ πᾶν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

— Τί λές; φώναξε ὁ κοντόσταυλος κατάληκτος. 'Εσύ, ὁ 'Αρνώ ντ' Τιλ τὸ εἶπες αὐτό;

— Ναί, ἐγὼ ὁ 'Αρνώ ντ' Τιλ, ἐξοχώτατε... Μὰ δὲι ὁ 'Αρνώ ντ' Τιλ, ὁ ἀλλήτορας κι' ὁ κατεργάρης που ἔξαρε ὡς τώρα...

— 'Οχι, τὸ εἶπε ἕνας καινούργιος 'Αρνώ ντ' Τιλ, που εἶναι ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴ μικρὴ περιουσία που ἀπόκτησε τίμα καὶ που δὲν ἔχει περὶ ἄλλῃ ἐπιθυμία παρὰ πὺς νὰ περάσει γαλήνια τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του στὴ χώρα που γεννήθηκε, κάτω ἀπὸ τὴν πατρικὴν του στέγη, ἀνάμεσα στὴν παιδικὴν του φίλων καὶ στὸν κόλπον τῆς οἰκογενείας του.

Αὐτὸ ἦταν πάντα τὸ όνειρό μου, ἐξοχώτατε... Αὐτὸς ἦταν ὁ γαλήνιος σκοπὸς τῆς... πολυέμιατης ἐπαφῆς μου...

— Μὰ δὲν μοῦ λές, 'Αρνώ, ἔγινε πλούσιος;...

— 'Ε, λίγο... 'Εχω δέκα χιλιάδες σκουδάρια, καὶ δέκα χιλιάδες σκουδάρια γιὰ ἕνα φτωχὸ διάβολο σὰν κι' ἐμένα, εἶναι ὀλόκληρη περιουσία, προπάντων στὸ χωριό μου, ἀνάμεσα στὴν οἰκογένειά μου...

— Στὸ χωριό σου! Στὴν οἰκογένειά σου! φώναξε ὁ κοντόσταυλος. Κι' ἐγὼ που σὲ νόμιζα ἔρημο καὶ σκοτεινὸ!... 'Εγὼ που νόμιζα πὺς καὶ τ' ὄνομά σου εἶναι ἔξω...

— 'Οσο γιὰ τ' ὄνομά μου, ἔχετε δίκιο! εἶπε ὁ 'Αρνώ. Τὸ πραγματικὸ μου ὄνομα εἶναι Μαρτὲν Γκέρ καὶ γεννήθηκα στὸ χωριὸ 'Αρτίγ, κοντὰ στὸ Ριέ, ὅπου ἔχω ἀφήσει τὴ γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιά μου...

— Τὴ γυναίκα σου! ἐπανελάβε ὁ Μονμορανού, τοῦ ὅπου ἡ κατάληξις μεγάλωνε ὁλοένα. Τὰ παιδιά σου!...

— Ναί, ἐξοχώτατε! ἀπάντησε ὁ 'Αρνώ μ' ἕνα κομικὸ αἰσθητικὸ τόνο, καὶ πρέπει νὰ σὰς εἰδοποιήσω νὰ μὴ ὑπολογίζετε στὸ μέλλον στὶς ὑπηρεσίες μου... 'Εγκαταλείπω περὶ τὶς ἐργασίες μου καὶ θέλω στὸ ἔξω νὰ ζήσω τίμα, ἀνάμεσα στὴν ἀγάτῃ τῶν συγγενῶν μου καὶ στὴν ἐκτίμησι τῶν συμπατριωτῶν μου...

— 'Ορᾶ! ἔκανε ὁ κοντόσταυλος. Μὰ ἀφοῦ ἔγινες τόσο ὀλιγαρκής, ὥστε νὰ μὴ θέλῃς ν' ἀκούσῃς περὶ γιὰ χρήματα, τί ζητᾷς ὡς ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν σου;

— 'Αλλοῦστατα, ζητᾷω ἀπὸ τὴν ἐξοχότητά σας ἕνα πιστοποιητικὸ που νὰ βεβαιώνει ὅτι ἐγὼ, ὁ Μαρτὲν Γκέρ, ἔμενα στὴν ὑπηρεσία σας ἐπὶ τόσα χρόνια, ὡς ἱκανοποιημένος, ὅτι καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα φέφωκα σὰν ὑπηρετῆς τίμης, πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος κι' ὅτι, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀφοσίωσί μου αὐτῇ, μοῦ χαρίσατε δέκα χιλιάδες σκουδάρια, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ περάσω τὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες μου ἀνετα κι' εὐτυχισμένα... Βάλτε κάτω ἀπὸ τὸ ἔγγραφο τὴν σφραγίδα σας καὶ τὴν ὑπογραφή σας, κι' ἔτσι θὰ ἐξοφλήσουμε ἐντελῶς, ἐξοχώτατε!...

— 'Αδύνατον! φώναξε ὁ κοντόσταυλος. Δὲν θὰ ὑπογράψω ποτὲ τέτοια ἔγγραφα... 'Εσύ δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμα τί ἀπόγιναν ἡ 'Αρτεμὶς ντὲ Κάστρο

κι' ὁ Γαβριήλ...

— 'Ε, λοιπόν, ἡ 'Αρτεμὶς εἶναι αιχμάλωτη τῶν 'Αγγλῶν... Τὸ ἔδιο κι' ὁ Γαβριήλ...

— Ναί, μὰ τὰ πληρώσει τὰ λῦτρα του καί, σήμερα-αὔριο, θ' ἀπελευθερωθῇ...

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια, μολονότι ἔστειλε ἄνθρωπο στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τοῦ πᾶν τὰ λῦτρα του. Μὰ γιὰ τὴ δυστυχία του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμαι ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ὑπηρετῶ τὸν Γαβριήλ, μὲ τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα Μαρτὲν Γκέρ καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ἱκανοποιῶ...

— Καὶ δὲν ἐπῆρες τὰ χρήματα τῶν λῦτρων, γελᾷς; ρώτησε ὁ κοντόσταυλος.

— Τὰ πῆρα, ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ τὰ πᾶω ποτὲ. Τὰ κράτησα γιὰ λογαριασμό μου. Εἶναι ἡ δέκα χιλιάδες σκουδάρια, γιὰ τὰ ὅποια σὰς μίλησα καὶ τὰ ὅποια θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ περάσω εὐτυχισμένα στὸ χωριό μου.

— Καὶ μοῦ ζητᾷς, ἄθλιε, νὰ σοῦ ὑπογράψω πιστοποιητικὸ ὅτι σοῦ τὰ χάρισα ἐγὼ; Νὰ γίνω δηλαδὴ συνένοχος μιάς κλοπῆς!

— 'Ω! ἐξοχώτατε... Γιατὶ χαρακτηρίζετε ἐπὶ αὐστηρὰ μὲ πρᾶξι ποὺ τὴν ἔκανα γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω;... 'Ετσι λοιπόν με ἀνταμιβετε; 'Αφοῦ εἶν' ἔτσι, ἂς στείλωμε ἀμέσως στὸν ὑποκόμητα ντ' 'Εξ-μέε αὐτὸ τὸ ποσὸν γιὰ νὰ βρῖσκεται ἔπειτα ἀπὸ δέκα μέρες στὸ Παρίσι...

— Κι' ἂν δὲν τὸ λάβει;

— 'Ε, λοιπόν, ἡ 'Αρτεμὶς εἶναι αιχμάλωτη τῶν 'Αγγλῶν... Τὸ ἔδιο κι' ὁ Γαβριήλ...

— Ναί, μὰ τὰ πληρώσει τὰ λῦτρα του καί, σήμερα-αὔριο, θ' ἀπελευθερωθῇ...

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια, μολονότι ἔστειλε ἄνθρωπο στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τοῦ πᾶν τὰ λῦτρα του. Μὰ γιὰ τὴ δυστυχία του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμαι ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ὑπηρετῶ τὸν Γαβριήλ, μὲ τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα Μαρτὲν Γκέρ καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ἱκανοποιῶ...

— Καὶ δὲν ἐπῆρες τὰ χρήματα τῶν λῦτρων, γελᾷς; ρώτησε ὁ κοντόσταυλος.

— Τὰ πῆρα, ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ τὰ πᾶω ποτὲ. Τὰ κράτησα γιὰ λογαριασμό μου. Εἶναι ἡ δέκα χιλιάδες σκουδάρια, γιὰ τὰ ὅποια σὰς μίλησα καὶ τὰ ὅποια θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ περάσω εὐτυχισμένα στὸ χωριό μου.

— Καὶ μοῦ ζητᾷς, ἄθλιε, νὰ σοῦ ὑπογράψω πιστοποιητικὸ ὅτι σοῦ τὰ χάρισα ἐγὼ; Νὰ γίνω δηλαδὴ συνένοχος μιάς κλοπῆς!

— 'Ω! ἐξοχώτατε... Γιατὶ χαρακτηρίζετε ἐπὶ αὐστηρὰ μὲ πρᾶξι ποὺ τὴν ἔκανα γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω;... 'Ετσι λοιπόν με ἀνταμιβετε; 'Αφοῦ εἶν' ἔτσι, ἂς στείλωμε ἀμέσως στὸν ὑποκόμητα ντ' 'Εξ-μέε αὐτὸ τὸ ποσὸν γιὰ νὰ βρῖσκεται ἔπειτα ἀπὸ δέκα μέρες στὸ Παρίσι...

— Κι' ἂν δὲν τὸ λάβει;

— 'Ε, λοιπόν, ἡ 'Αρτεμὶς εἶναι αιχμάλωτη τῶν 'Αγγλῶν... Τὸ ἔδιο κι' ὁ Γαβριήλ...

— Ναί, μὰ τὰ πληρώσει τὰ λῦτρα του καί, σήμερα-αὔριο, θ' ἀπελευθερωθῇ...

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια, μολονότι ἔστειλε ἄνθρωπο στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τοῦ πᾶν τὰ λῦτρα του. Μὰ γιὰ τὴ δυστυχία του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμαι ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ὑπηρετῶ τὸν Γαβριήλ, μὲ τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα Μαρτὲν Γκέρ καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ἱκανοποιῶ...

— Καὶ δὲν ἐπῆρες τὰ χρήματα τῶν λῦτρων, γελᾷς; ρώτησε ὁ κοντόσταυλος.

— Τὰ πῆρα, ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ τὰ πᾶω ποτὲ. Τὰ κράτησα γιὰ λογαριασμό μου. Εἶναι ἡ δέκα χιλιάδες σκουδάρια, γιὰ τὰ ὅποια σὰς μίλησα καὶ τὰ ὅποια θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ περάσω εὐτυχισμένα στὸ χωριό μου.

— Καὶ μοῦ ζητᾷς, ἄθλιε, νὰ σοῦ ὑπογράψω πιστοποιητικὸ ὅτι σοῦ τὰ χάρισα ἐγὼ; Νὰ γίνω δηλαδὴ συνένοχος μιάς κλοπῆς!

— 'Ω! ἐξοχώτατε... Γιατὶ χαρακτηρίζετε ἐπὶ αὐστηρὰ μὲ πρᾶξι ποὺ τὴν ἔκανα γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω;... 'Ετσι λοιπόν με ἀνταμιβετε; 'Αφοῦ εἶν' ἔτσι, ἂς στείλωμε ἀμέσως στὸν ὑποκόμητα ντ' 'Εξ-μέε αὐτὸ τὸ ποσὸν γιὰ νὰ βρῖσκεται ἔπειτα ἀπὸ δέκα μέρες στὸ Παρίσι...

— Κι' ἂν δὲν τὸ λάβει;

— 'Ε, λοιπόν, ἡ 'Αρτεμὶς εἶναι αιχμάλωτη τῶν 'Αγγλῶν... Τὸ ἔδιο κι' ὁ Γαβριήλ...

— Ναί, μὰ τὰ πληρώσει τὰ λῦτρα του καί, σήμερα-αὔριο, θ' ἀπελευθερωθῇ...

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια, μολονότι ἔστειλε ἄνθρωπο στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τοῦ πᾶν τὰ λῦτρα του. Μὰ γιὰ τὴ δυστυχία του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμαι ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ὑπηρετῶ τὸν Γαβριήλ, μὲ τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα Μαρτὲν Γκέρ καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ἱκανοποιῶ...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ο Γάλλος ζωγράφος 'Εγκρ. (Γελοιογραφία Ούντινέ).

—Θα κερδίσουμε καιρό, έξοχώτατε, κι' έντωμεταξύ έσείς θα παντρεύεστε τόν γιό σας μέ τήν 'Αρτέμιδα... Λοιπόν, διατάξετε άκόμα νά μού ύπογράψετε τό πιστοποιητικό πού σας ζητώ;...

Καί βγάινοντας ένα χαρτί πού τó είχε συνταγμένο κιόλας και δέν περίμενε παρά μόνο τήν ύπογραφή, τó έβαλε άπάνω στό τραπέζι, μπροστά στόν κοντόσταυλο.

—Πές μου πρώτα, έλεε εκείνος, τó όνομα τής πόλεως πού βρίσκεται τώρα ή 'Αρτεμις ντε Κάστρο και τού άνθρώπου πού τήν κρατάει αιχμάλωτο του...

—Βάλτε πρώτα τó δικό σας όνομα κάτω άπ' τó χαρτί αυτό και θά σας πω και τά όνόματα αυτά, καθώς και πολλά άλλα πράγματα.

—Με κατάφερες, έλεειν! έλεε ó Μονμορανού.

Και ύπογραψε.

—Βάλτε και τή σφραγίδα σας, έξοχώτατε...

—'Ιδού τήν!... Είσαι εύχαριστιμένος τώρα;...

—Με τó παραπάνω...

—Πές μου λοιπόν, πού βρίσκεται ή 'Αρτεμις;

—Στά χέρια τού λόρδου Βέντγουορθ, στό Καλαί... έλεε ó 'Αρνώ κι' έκανε συγχρόνως ν' αρπάξη τó πιστοποιητικό πού ó κοντόσταυλος τó κρατούσε στά χέρια του.

—Καλά... Και ó ύποκόμης ντ' Έξ-

μές;...

—Κι' αυτός στό Καλαί, αιχμάλωτος

τού λόρδου Βέντγουορθ.

—Μά τότε, έλεε ó κοντόσταυλος, ή

'Αρτεμις κι' αυτός βλέπονται...

—'Όχι, έξοχώτατε. 'Ο ύποκόμης ντ'

Έξμές μένει στό σπίτι ενός όπλοποιού

τού Καλαί, κι' ή πριγκίπισσα στό μέ-

γαρο τού κυβερνήτην... 'Ο ύποκόμης

μάλιστα άγνοεί έντελώς ότι ή άγαπη-

μένη του βρίσκεται τόσο κοντά του.

—Τρέχω στό παλάτι! φώναξε ó κον-

τόσταυλος, δίνοντας έπί τέλους τó πι-

στοποιητικό.

—Κι' εγώ ξαναγυρίζω στό χωριό μου,

στό 'Αρτίγκ! φώναξε ó 'Αρνώ, θυ-

αμβεντικά. Καλή έπιτυχία, έξοχώτατε!

IV

ΤΑ ΟΠΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΠΕ-
ΚΟΥΑ, ΤΑ ΣΧΟΙΝΙΑ ΤΟΥ ΖΑΝ
ΠΕΚΟΥΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ
ΒΑΒΕΤΤΑΣ ΠΕΚΟΥΑ

"Ένας μήνας είχε περάσει από τήν άναχώρησι τού 'Αρνώ ντ' Τιλ και καμιά μεταβολή δέν είχε επέλθει στήν κατάσταση των ήρώων μας πού άφήσαμε εκεί. 'Ο Πέτρος Πεκουά έξακολουθούσε νά κατασκευάζη όπλα, ó Ζάν Πεκουά έκλειγε τόν 'Αρνώ, πού τόν είχε ξεχάσει.

"Όσο γιά τó Γαβριήλ, ή άνελουμονή-
σία του ήταν άπείρηστη.

Επήγαγε τώρα σπανιότατα στό λόρδο Βέντγουορθ κι' ή έπισκεψις του αυτές ήσαν συντομώτερες. Μια ψυχρότης είχε άπλωθεί μεταξύ τους από τήν ήμερα πού ó Γαβριήλ είχε διαβάσει τó μισοκλεισμένο γράμμα τής αιχμάλωτης τού κυβερνήτην τού Καλαί...

Μά κι' ó λόρδος Βέντγουορθ γινόταν από μέρα σέ μέρα περισσότερο μελαγχολικός. Δέν τόν άνησυχούσαν όστούς τά τρία άλλεπάλληλα μηνύματα πού τού είχε στείλει ó βασιλεύς τής Γαλλίας, όταν έμαθε από τόν Μονμορανού πώς ή κόρη του ήταν αιχμάλωτη του. Καί στά τρία, στό πρώτο μέ εγγένεια, στό δεύτερο μέ δριμύτητα και στό τρίτο μέ άπειλές, ζητούσε τήν απόδοσι τής κόρης του, άν-
τι οιωνόημετος λύτρωσι. Μά και στά τρία ó λόρδος Βέντγουορθ είχε δώσει τήν ίδια απάντησι, ότι έννοούσε νά κρατήσει τήν πριγκίπισσα ντε Κάστρο ός όμηρο, γιά νά τήν ανταλλάξη μέ κανένα έπίσημο 'Αγγλο αιχμάλωτο, όσο έξακολουθούσε ó πόλεμος, ή νά τήν έπιστρέψη στόν πατέρα της χωρίς λύτρα, άν ύπογραφόταν ή ειρήνη.

"Εκείνο όμως πού άνησυχούσε τόν 'Αγγλο λόρδο ήταν πώς ó βασιλεύς τής Γαλλίας είχε μάθει ότι κρατούσε τήν κόρη του αιχμάλωτη του κι' αυτό πού τόν τάραιε ήταν ή άδιαφορία τής 'Αρτέμιδος, ή όποια, μέρα μέ τήν ήμερα μεγάλωνε...

Τήν τελευταία ήμερα τού 'Οκτωβρίου, ó Γαβριήλ μών μπορώντας πιά νά συγκρατήσει τήν άνυπομονή του, αποφάσισε νά πάη στό λόρδο και νά τού ζητήσει ός χάρι νά τού έπιστρέψη νά στείλη και δεύτερο άγγελιοφόρο στό Παρίσι.

Τή στιγμή πού έφτασε στό διοικητήριο, ó λόρδος Βέντγουορθ ήταν άπασχολημένος και τόν παρακάλεσε νά τόν περιμένη πέντε λεπτά, λέγοντάς του ότι κατόπιν θά ήταν στη διάθεσί του.

"Η άδουσα στήν όποια βρισκόταν ó ήρωας μας έβλεπε σέ μιá έσω-
τερική αύλή τού μεγάρου.

'Ο Γαβριήλ σέ κάποια στιγμή, πλησίασε σ' ένα παράθυρο γιά νά

δύ άπό τó τζάμι έξω, όταν έξαφνα μερικά γράμματα, χαραγμένα μέ διαμάντι στό γυαλί, τράβηξαν τήν προσοχή του. Πλησίασε γιά νά δει καλύτερα και τότε διάβασε τις έξής λέξεις: «ARTEMIS NTE KASTRO».

"Ένα σύννεφο πέρασε άμέσως από τά μάτια του κι' άναγκάστηκε νά στρεφθή στόν τοίχο γιά νά μών λήση κάτω...

"Ότε δέν είχε γελαστεί στό προαισθήματά του. 'Η γυναίκα πού ó λόρδος Βέντγουορθ κρατούσε φυλακισμένη στό μέγαρό του, ήταν ή 'Αρτεμις, ή άδελφή του ή ή μνηστή του! 'Η γυναίκα στήν όποια ó 'Αγγλος εύτατρίδης έκανε έρωτικές έξομολογήσεις ήταν τó άγνό και τó γλυκό εκείνο πλάσμα.

"Έξαφνα, τή στιγμή εκείνη, ó λόρδος Βέντγουορθ μπήκε μέσα.

"Όπως και τήν πρώτη φορά, ó Γαβριήλ, χωρίς νά προσφέρει λέξη, τόν ώδήγησε μπροστά στό παράθυρο και τού έδειξε τήν ύπογραφή, ή όποια τού είχε άποκαλύψει τά πάντα.

"Ο κυβερνήτης τού Καλαί, γλώσσας στήν άρχή, μά κατόπιν, έπι-
βαλλόμενος στόν έαυτό του, ρώτησε:

—'Ε λοιπόν; Τι;

—Αυτό δέν εινε τó όνομα τής τρελλής συγγενούς σας πού είσαε, όπως μού είπατε, ύποχρεωμένος νά κρατάτε έδώ, μιλώρδε; ρώτησε ειρωνικά ó Γαβριήλ.

—Πιστών!... Κι' έπειτα; έλεε ó λόρδος Βέντγουορθ περήφανα.

—'Αν αυτό εινε αλήθεια, μιλώρδε, ξερω πολύ καλά αυτή τή συγγενή σας πού εινε πολύ μακρινή σας χωρίς άλ-
λο... Τήν έχω δει πολλές φορές στό άνάκτορο τού Λούβρου και τής είμαι άφοσιωμένος, όπως πρέπει νά εινε κάθε Γάλλος εύτατρίδης στήν κόρη τού βασι-
λέως του.

—Κι' έπειτα;

—Κι' έπειτα, μιλώρδε, θά σας ζη-
τήσω έξηγήσεις γιά πού λόγο κρατάτε

έδώ μιá τόσο εύγενή αιχμάλωτη και γιά τόν τρόπο μέ τόν όποιο τής φέρεστε...

—Καί άν άρνιόμουν νά σας δώσω

τις έξηγήσεις αυτές, όπως έκανα κιόλας

στό βασιλεία τής Γαλλίας;

—Στό βασιλεία τής Γαλλίας; επανέλα-
βε ó Γαβριήλ κατάπληκτος.

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε ó λόρδος Βέντγουορθ μέ τήν ίδια πάντα ψυχραι-
μία. Μού φαίνεται πώς ένας 'Αγγλος

δέν εινε ύποχρεωμένος νά δειν έξηγή-
σεις γιά τις πράξεις του σ' έναν ξένο ή-
γεμόνα, όταν μάλιστα ή Χώρα του βρι-
σκεται σέ πόλεμο μέ τή δική σας...

Λοιπόν, κύριε ντ' Έξμές, άν άρνηθώ

νά σας δώσω τις έξηγήσεις αυτές;

—Τότε θά μού δώσετε λόγο στό πε-
δίό τής τιμής! απάντησε ó Γαβριήλ.

"Αμέσως όμως ó κυβερνήτης τού Κα-
λαί τού απάντησε ειρωνικά:

—Κι' έλπίζετε χωρίς άλλο, κύριε, νά

μέ σκοτώσετε μέ τó σπαθί πού φέρετε

χάρις στήν άδεια μου και τó όποιο μπο-
ρώ νά σας τó ξαναδώσω άμέσως...

—'Ω! μιλώρδε! μιλώρδε! φώναξε ó

Γαβριήλ μανιασμένος. Θά μού τó πλη-
ρώσετε αυτό!

—'Εστω, κύριε! απάντησε ó λόρδος Βέντγουορθ. Δέν θά άρνηθώ καθόλου

τό χρέος μου τήν ήμερα πού θά έξοφλή-
σετε τó δικό σας.

—'Ω! Θεέ μου! φώναξε ó Γαβριήλ

στριφογυρίζοντας μ' άπόγνωση τά χέρια

του. Είμαι άνίκανος νά κάνω τό παραιμάχο στή στιγμή πού θά ήθελα

νά είχα τή δύναμι δέκα χιλιάδων άνδρών.

—Είπε πράγματι δυσάρεστο γιά σας, έλεε ó λόρδος Βέντγουορθ,

τό ότι ή θέσις σας ως αιχμάλωτου μου σας κρατάει δεμένα τά χέρια.

Μά πρέπει νά όμολογήσετε ότι ένας αιχμάλωτος εύγενής άναγιά τήν

έλευθερία του πληρώνοντας τά λύτρα του κι' όχι κόβοντας τό λαμό

πύ τó χέθρο του...

—Μιλώρδε, απάντησε ó Γαβριήλ, προσπαθώντας ν' άναστήση τήν

ψυχραιμία του, δέν άγνοείτε βέβαια ότι πρό μηνός έστειλα στό Πα-
ρίσι τόν Ιπποκόμο μου γιά νά μού φέρη τά λύτρα πού, καθώς φαίνε-
ται, τόσο σας άπασχολούν. Μά άγνώ τί άπέγνευ ó φτωχός Μαρτέν

Γκέρι;... Τόν σκότωσαν, τόν πλήγωσαν, τού πήραν τά χέρια; Δέν

ξερω... Τό γεγονός πάντως εινε ότι ως τή στιγμή δέν ξαναγύρισε

κι' έχρζόμουν σήμερα άκρίβως γιά νά σας παρακαλέσω νά μού έπι-
τρέψετε νά στείλω κάποιον στό Παρίσι γιά τόν ίδιο σκοπό, άφού δέν

δινετε πίστι στό λόγο ενός εύγενούς και δέν μ' άφάνετε νά πάω μόνος

μου στό Παρίσι. Τώρα, μιλώρδε, δέν έχετε τó δικαίωμα νά μού άρνη-
θιτε τήν άδεια πού έχρζόμουν νά σας ζητήσω, γιατί άλλωιώς θά έχω

τό δικαίωμα νά πω ότι φροδάστε ν' άναστήσω τήν έλευθερία μου...

—Και σέ ποιόν θά τó πητε αυτό; ρώτησε ó λόρδος Βέντγουορθ,

μέσα σέ μιá πολύ άγγλική πού τήν κυβερνώ εγώ και όπου όλοι σας θεω-
ρούν ως έχθρο και ως αιχμάλωτο;

('Ακολουθεί).

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Πινάξ τού Πέτρου Ροζάρι).